

Arrest

nr. 285 538 van 28 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders
X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun dochter X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 21 maart 2019 vergezeld door haar ouders.

Op 28 maart 2019 dienden verzoeksters ouders een verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 6 mei 2020 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 17 december 2020 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 246 356 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gold dit verzoek ook voor verzoekster als vergezellende minderjarige.

1.2. Op 11 oktober 2021 diende verzoekster, wettelijke vertegenwoordigd door haar ouders, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Op 14 oktober 2021 werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 12 september 2022.

1.4. Op 19 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 20 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, P.(...) Pi.(...) M.(...) A.(...), bent geboren op (...) 2014 in Bogotá (Colombia). Jouw ouders Pi.(...) A.(...) S.(...) en P.(...) P.(...) L.(...) A.(...) (OV. (...) OV. (...)) zijn geboren in Bogotá en jouw zusje P.(...-Pi.(...), L.(...) I.(...) (OV. (...)) is geboren op (...) juli 2020 in Sint-Niklaas (België). Je ouders verlieten in maart 2019 Colombia en kwamen naar België. Ze dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 28 maart 2019. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in naam van jou als vergezellende minderjarige ingediend.

Op 6 mei 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun problemen. Op 17 december 2020 werd deze beslissing gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 11 oktober 2021 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Jouw moeder vreest dat je niet de juiste medische zorg zal krijgen in Colombia. Je hebt astma en lijdt tevens aan bronchiale hyperactiviteit. In Colombia werd er nooit een juiste diagnose gesteld. Los van het feit dat je er wel bediend werd in het ziekenhuis, medicatie en voorschriften kreeg; de behandelingen waren telkens traag en kostelijk. Daarnaast vreest je moeder ook dat je kans hebt op seksueel misbruik in Colombia. Daar zowel zij als haar zus hier slachtoffer van geworden zijn in Colombia vreest zij dat jij hetzelfde lot zou kunnen ondergaan.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming worden volgende documenten voorgelegd: Foto van jou in een Belgisch ziekenhuis (print), medische attesten (originele), medische voorschriften (kopie) en een artikel aangaande seksuele mishandeling in Colombia (kopie). Na het persoonlijk onderhoud werd er nog via mail bijkomende documenten gestuurd: een video van je oom in een Colombiaans ziekenhuis, screenshot van WhatsApp (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Uit de medische attesten die voorgelegd werden door jouw moeder blijkt dat je astma hebt. Tijdens het persoonlijk onderhoud speelde je dit geen parten. Er werd je bij aanvang ook gewezen op het feit dat je elk moment pauze kon vragen (CGVS, p 2). Mede door bovenvermelde maatregelen werd je de mogelijkheid geboden -je verhaal op omstandige wijze te vertellen.

Na onderzoek van alle elementen in je administratief dossier dient te worden besloten dat je niet hebt weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde. Je hebt doorheen je verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, riskeert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat generaal dat je verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw mama aanhaalde ter staving van haar verzoek van 28 maart 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je legde zelf geen DVZ-interview af, maar tijdens je persoonlijk onderhoud zelf haalde je geen enkel feit aan dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt (CGVS, p. 2-3). Na jouw interview op het CGVS werd je mama in jouw hoofde ook geïnterviewd daar je bij vertrek uit Colombia slechts vijf jaar was en op het moment van je persoonlijk onderhoud slechts acht jaar. Omwille van voorgaande kon je weinig tot niets vertellen over Colombia, je herinnert je ook amper iets van je prille leven daar (CGVS, p. 4).

Op basis van de verklaringen in jouw naam afgelegd door jouw moeder wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom je niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, is omdat de verklaringen met betrekking tot jouw gegronde vrees of het lijden van ernstige schade weinig overtuigend zijn.

De aangehaalde vrees ten aanzien van Colombia is tweevoudig: de vrees voor een niet dekkende medische verzorging in Colombia, alsook seksueel misbruik (CGVS, p. 9).

Dient vooreerst onderlijnd te worden dat jouw moeder tijdens haar eigen asielprocedure, opgestart in 2019, het verhaal van het seksueel misbruik noch de slechte gezondheidszorg aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek, i.c. tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), d.d. 28 maart 2019, noch tijdens haar onderhoud bij het CGVS, d.d. 20 februari 2020 (zie CGVS vragenlijst moeder + onderhoud CGVS moeder, toegevoegd aan je administratief dossier) noch in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad van Vreemdelingenbetwisting, d.d. 5 juni 2020. Desondanks het feit zij op verschillende momenten en bij verschillende instanties de mogelijkheid had deze elementen aan te brengen, kwam dit nooit ter sprake. Zelfs wanneer haar expliciet werd gevraagd wat zij vreesde in hoofde van jou, haalde je moeder enkel haar eigen vervolgingsfeiten aan die bijgevolg van toepassing zouden zijn op jou. Wanneer haar expliciet gevraagd werd of er andere zaken waren die zij vreesde in hoofde van jou verklaarde en bevestigde zij dat het enige dat zij vreesde hetzelfde lot was dat zijzelf vreesde, namelijk vermoord worden door leden van Aguila Negra (zie NPO moeder – blauwe map).

Met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik die je mama aanhaalde, dient het CGVS het volgende op te werpen (CGVS, p. 9-10). Allereerst moet worden vastgesteld dat dit niet de reden was waarom jullie Colombia verlieten. Hoe betreurenswaardig ook, de verkrachting die je mama meemaakte toen zij zeven jaar oud was betreft een gebeurtenis van lang geleden. Jouw mama heeft de draad van haar leven daarna heropgenomen (CGVS, p. 12). Er kan niet meteen worden aangenomen dat dergelijke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden kunnen voordoen, dat jouw mama dit aangeeft betreft louter een voorgevoel en speculatie. Daarenboven dient ook in casu te worden aangehaald dat nationale bescherming in wezen primeert op internationale bescherming. Colombia telt verscheidene mogelijkheden waar slachtoffers van seksueel geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook wordt er opgetreden door de nationale autoriteiten (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). De verklaringen van jouw mama bevestigen dit feit. Zo heeft zij na de feiten intensieve psychologische begeleiding en therapie gekregen (CGVS, p. 9). De dader werd ook gepakt en veroordeeld. De feiten die je tante meemaakte bevestigen hetzelfde. Zo zou er een rechtszaak gespannen zijn tegen de persoon die haar seksueel misbruikt heeft (CGVS, p. 11). Je mama zegt dan wel dat er geen gerechtigheid heeft plaatsgevonden echter blijkt dat de dader in tussentijd, op een moment dat het proces nog hangende was, overleden is aan corona. Dat er aldus geen gerechtigheid zou plaatsgevonden hebben, wordt geenszins aangetoond (CGVS, p. 11). Deze incidenten die plaatsvonden in jouw mama en tante hun verleden zijn beslist betreurenswaardig te noemen maar in wezen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige

schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Ook het voorgelegde artikel over seksueel misbruik van minderjarigen in Colombia kan geen ander licht werpen op voorgaande. De vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond worden, een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet. Hier zijn geen aanwijzingen dat jij hierdoor een persoonlijk risico op vervolging riskeert in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de vrees voor zwakke medische behandeling in Colombia dient vooreerst opgemerkt te worden dat uit jouw mama haar verklaringen blijkt dat jij wel degelijk toegang kreeg tot de Colombiaanse gezondheidszorg. Zo werd je meermaals opgenomen in het ziekenhuis en kreeg je medicatie voorgeschreven (CGVS, p. 10). Hoe dan ook wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of jouw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Ook de voorgelegde documenten hieromtrent - foto's van jou in een Belgisch ziekenhuis, je oom in een Colombiaans ziekenhuis, je medische attesten en voorschriften- kunnen voorgaande niet omwenden. Dat jij astma en bronchiale hyperactiviteit hebt en nood hebt aan puffers en aerosol wordt niet betwist, echter voor de beoordeling van de door jouw mama bij het CGVS aangehaalde medische problemen dienen jullie zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De screenshots van een WhatsApp conversatie tussen je mama en je opa waar zij vraagt naar de video van je oom in het ziekenhuis kunnen ook geen ander licht op voorgaande werpen. Hier valt te lezen dat je mama vraagt naar de video en wordt er besproken hoe erg de situatie (een lange wachttijd voor een medische behandeling) voor hem was. Niet meer niet minder.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico

op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat je minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van het middel voert verzoekster tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een eigen en gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade heeft aangehaald.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan haar verzoekschrift.

Op 20 januari 2023 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota aan de Raad geworden waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 22 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt voorts dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in zijn arrest nr. 246 356 van 17 december 2020 de Raad besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters ouders. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan hun vrees ten aanzien van *Águilas Negras* omwille van het voorgehouden werk van verzoeksters moeder als sociaal leider van de politieke partij Colombia Humana.

2.3.4. Verzoekster dient op 11 oktober 2021 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.5. Op 12 september 2022 werd verzoekster gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Uit de medische attesten die voorgelegd werden door jouw moeder blijkt dat je astma hebt. Tijdens het persoonlijk onderhoud speelde je dit geen parten. Er werd je bij aanvang ook gewezen op het feit dat je elk moment pauze kon vragen (CGVS, p. 2). Mede door bovenvermelde maatregelen werd je de mogelijkheid geboden -je verhaal op omstandige wijze te vertellen."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoekster nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekster kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.6. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst verzoekster naar de problemen die haar moeder kende in Colombia omwille van haar werk (administratief dossier, CGVS, p. 6). Verder brengt verzoeksters moeder tijdens het persoonlijk onderhoud naar voor dat zij vreest dat verzoekster slachtoffer zal worden van seksueel misbruik. Verder vreest verzoeksters moeder dat verzoekster niet de juiste medische zorg zal krijgen in Colombia (administratief dossier, CGVS, p. 9-12).

2.3.6.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard gelet op volgende vaststellingen en overwegingen:

(i) uit het administratief dossier en verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek van 28 maart 2019 en waarvan de beslissing nu definitief is;

(ii) op basis van de verklaringen die verzoeksters moeder in verzoeksters naam heeft afgelegd op het CGVS kan evenmin een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid aangezien (a) verzoeksters moeder tijdens haar eigen asielprocedure nergens melding heeft gemaakt van het seksueel misbruik noch de slechte gezondheidszorg aanhaalde in haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad, (b) met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik die verzoeksters moeder aanhaalde moet worden opgemerkt dat dit niet de reden was waarom zij Colombia verlieten; hoe betreurenswaardig ook, de verkrachting die verzoeksters moeder meemaakte toen zij zeven jaar oud was, betreft een gebeurtenis van lang geleden waarbij niet kan worden aangenomen dat dergelijke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden voordoen en overigens kan worden opgemerkt dat Colombia verscheidene mogelijkheden telt waar slachtoffers van seksueel geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook dat er wordt opgetreden door de nationale autoriteiten, hetgeen ook blijkt uit de verklaringen van verzoeksters moeder; het voorgelegde artikel over seksueel misbruik van minderjarigen in Colombia geen ander licht kan werpen op het voorgaande aangezien een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond en een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat, (c) wat betreft de vrees voor zwakke medische behandeling in Colombia dient opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang kreeg tot de Colombiaanse gezondheidszorg; hoewel niet wordt betwist dat verzoekster astma en bronchiale hyperactiviteit heeft en nood heeft aan puffers en aerosol, dient men zich voor de beoordeling van de aangehaalde medische problemen te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

(iii) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iv) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; verzoekster laat na het bewijs te leveren waaruit het tegendeel blijkt.

2.3.6.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal en in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt in het verzoekschrift, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster hoofdzakelijk – en dus niet uitsluitend zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift – berust op dezelfde gronden als deze die haar ouders aanhaalden in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming, waarvoor de weigeringsbeslissing definitief is.

Zo verwijst verzoekster immers naar de problemen die zouden zijn ontstaan ten gevolge van de werkzaamheden van haar moeder in Colombia (administratief dossier, CGVS, p. 6). Deze elementen werden reeds besproken in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters ouders. Daarbij hebben zowel de commissaris-generaal in zijn beslissing van 6 mei 2020, als de Raad in zijn arrest nr. 246 356 van 17 december 2020, besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld. Het gezag van gewijsde van dit arrest van de Raad omvat de vaststelling dat de geloofwaardigheid van de vrees voor de problemen omwille van het voorgehouden werk van verzoeksters moeder als sociaal leider van de politieke partij Colombia Humana niet werd aangenomen.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij nog een kind was toen zij samen met haar ouders vluchtte uit El Salvador en zich uiteraard voor een groot deel baseert op het relaas van haar ouders. Zij voert in dit verband nog aan dat de vrees in haar hoofd en in hoofd van haar ouders nog steeds actueel is. De Raad wijst erop dat verzoekster de mogelijkheid om een eigen beschermingsverzoek in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing die werd genomen ten aanzien van haar ouders. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest gevelde ten aanzien van verzoeksters ouders en mag hierover aldus niet opnieuw uitspraak doen. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van verzoeksters eigen elementen aangehaald in haar verzoek om internationale bescherming. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen afgelegd door familieleden en steunen op dezelfde asielmotieven.

Waar in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van haar ouders reeds werd besloten dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt omwille van voormelde problemen aangaande het voorgehouden werk van verzoeksters moeder bij de politieke partij Colombia Humana een nood aan bescherming te hebben, kan de commissaris-generaal bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster op basis van dezelfde problemen als haar moeder evenmin een nood aan bescherming aannemelijk maakt.

2.3.7.2. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog beargumenteert dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik is nagegaan in welke omstandigheden zij terecht zal komen in Colombia en/of haar vrees voor ontvoering en verkrachting gegrond is, dient te worden vastgesteld dat zij voorbijgaat aan de diverse motieven van de bestreden beslissing waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoekster (en haar moeder) doorheen haar persoonlijk onderhoud heeft (hebben) aangehaald ter verantwoording van haar apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoeksters moeder tijdens haar eigen asielprocedure nergens melding heeft gemaakt van het seksueel misbruik noch de slechte gezondheidszorg aanhaalde in haar eerste verzoek om internationale bescherming of in het kader van haar beroepsprocedure bij de Raad, (b) met betrekking tot de feiten van seksueel misbruik die verzoeksters moeder aanhaalde moet worden opgemerkt dat dit niet de reden was waarom zij Colombia verlieten; hoe betreurenswaardig ook, de verkrachting die verzoeksters moeder meemaakte toen zij zeven jaar oud was, een gebeurtenis betreft van lang geleden waarbij niet kan worden aangenomen dat dergelijke feiten zich in de toekomst in Colombia nog zouden voordoen en overigens kan worden opgemerkt dat Colombia verscheidene mogelijkheden telt waar slachtoffers van seksueel geweld terecht kunnen voor hulp en bijstand, alsook dat er wordt opgetreden door de nationale autoriteiten, hetgeen ook blijkt uit de verklaringen van verzoeksters moeder; het voorgelegde artikel over seksueel misbruik van minderjarigen in Colombia geen ander licht kan werpen op het voorgaande aangezien een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond en een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat, (c) wat betreft de vrees voor zwakke medische behandeling in Colombia dient opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang kreeg tot de

Colombiaanse gezondheidszorg; hoewel niet wordt betwist dat verzoekster astma en bronchiale hyperactiviteit heeft en nood heeft aan puffers en aerosol, dient men zich voor de beoordeling van de aangehaalde medische problemen te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit een internetartikel en benadrukt dat vrouwen en kinderen in Colombia gevaar lopen om het slachtoffer te worden van ontvoering en verkrachting, dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voor het overige volhardt verzoekster in de hypothetische vrees dat zij slachtoffer zal kunnen worden van seksueel misbruik bij een terugkeer naar Colombia en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.3.7.3. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster in het verzoekschrift om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend waarover een definitieve beslissing werd genomen, namelijk dat de mogelijke vrees van verzoekster voor benadelingen niet geloofwaardig is.

De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de aanvullende nota d.d. 20 januari 2023 wordt, onder verwijzing naar de COI Focus “Colombia Veiligheidssituatie” van 27 september 2022, waarvan de weblink wordt weergegeven, het volgende overwogen:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij belofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken. De Raad concludeert aldus samen met de commissaris-generaal dat burgers in Colombia actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij (en haar moeder) de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van haar ouders en een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET